

Hồi 30

Nợ Nhân Vong Tình

Vong Tình Lầu. Tòa lầu nguy nga tráng lệ với mái vòm cong vút bên ngoài là một dãy hoa đăng, lung linh, động đưa bởi những làn gió đêm như mon man. Chung quanh Vong Tình Lầu được bao bọc bằng khu hoa viên với những khóm hoa nở về đêm tỏa ra một thứ cảm nhận mơ hồ cho bất cứ ai đặt chân để điều ngở mình lạc bước vào một cõi mộng tình mơ hồ và hư ảo.

Sử Quách dừng chân trước những bậc tam cấp. Y nhìn dãy hoa đăng treo ngoài mái hiên Vong Tình Lầu.

Những chiếc hoa đăng lung linh, đập vào mắt Sử Quách, đọng lại trong y một ý tưởng rất mơ hồ về chúng.

Y ngỡ như những chiếc đèn lồng nợ là những con mắt đêm đang giễu cợt y thì đúng hơn.

Sử Quách lắc đầu xua đi những ý tưởng đó. Y nghĩ thầm:

- "Ta có nên nói thật với ả không nhỉ. Lời thật thì thường làm người ta phật ý, nhưng người của phật gia thì không thể ngửa ngôn được. Tiểu Ngọc hẳn biết ả là hạng người gì, đã là dâm nữ thì phải nhận mình là dâm nữ. Đâu ai muốn ả làm dâm nữ, mà tự ả khoác cho mình tính cách đó kia mà".

Sử Quách cau mày. Một làn gió thổi qua như mon man Sử Quách. Chính sự mon man của làn gió đêm mà Sử Quách bất giác phải lên tường đến một bàn tay vô hình nào đó vừa mới vuốt ve toàn thân y. Cái cảm giác mon man mơ hồ đó bất giác lại khiến Sử Quách rùng mình.

Sau cái rùng mình, Sử Quách liền tường đến Âu Dương Đình, mà nghĩ cuộc phó hội đêm nay với Dương Tiểu Ngọc, có thể y sẽ chạm mặt với người mà y cần chạm mặt đó là Ma Tôn Thiên Giả Âu Dương Đình.

Rít một luồng chân khí căng phòng lòng ngực để khóa lấp mỗi lo lắng đang ẩn tàng dâng ngập tâm tưởng, Sử Quách tự động viên mình:

- "Ta đến để đổi mặt với ma nhân... ta đến vì chức nghiệp của phật môn".

Đem theo ý niệm đó, Sử Quách bước lên những thang bậc tam cấp đến cửa Vong Tinh Lầu.

Y gõ cửa, rồi lên tiếng:

- Môn chủ tại hạ đã đến.

Tiếng của Tiểu Ngọc cất lên.

- Tiểu Ngọc đang chờ Sử công tử.

Mặc dù giọng nói của Tiểu Ngọc nghe thật ôn nhu từ tốn, nhưng bất giác trái tim Sử Quách đập loạn nhịp.

Cuộc đối đáp giữa hai người tại Thủy xá khiến Sử Quách phải e dè khi phải đối mặt với Tiểu Ngọc lần thứ hai.

Sử Quách đặt tay vào cửa Vong Tinh Lầu... Y bước vào, mùi trầm hương thoang thoảng pha trộn với mùi xạ hương đặc dị đang tỏa ra từ chiếc thạch lư đồng sáng ngời đặt trước tấm rèm hồng xông vào khứu giác Sử Quách.

Bốn chiếc chân đèn hắt hieu ánh sáng tỏa ngợp khắp gian đại sảnh. Trên vách Vong Tinh Lầu treo những bức tranh tố nữ với những tư thế thật là khêu gợi. Mặc dù không nhìn thấy rõ dung mạo của những tố nữ trong tranh nhưng Sử Quách cũng có thể đoán ra đó là nhân dạng của Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc.

Một bàn tiểu yển được bày sẵn đặt đối diện với tấm rèm hồng. Sử Quách nhìn bàn tiểu yển, rồi lia mắt đảo qua một lượt khắp gian đại sảnh.

Y chờ đợi một sự biến gì đó đến với mình, nhưng sự chờ đợi của Sử Quách thật là vô ích bởi chẳng có sự biến gì xảy ra cả. Tất cả đều rất bình thường, chẳng có chút gì để y phải nghi ngờ có cạm bẫy chực chờ sẵn với mình.

Tiếng của Tiểu Ngọc cất lên sau tấm rèm hồng:

- Sử công tử không đóng cửa lại.

Sử Quách quay lại đóng cửa Vong Tinh Lầu. Đóng cửa rồi y mới quay mặt nhìn lại tấm rèm. Nghiêm giọng nói:

- Tại hạ đã suy nghĩ và đem đến cái trả lời cho Tiểu Ngọc môn chủ.

- Sử công tử vội vã như vậy à?

- Tại hạ còn nghe lời chỉ giáo của Tiểu Ngọc môn chủ. Sử Quách nghĩ đêm nay có nhiều điều hay xảy ra với mình.

- Sử công tử nghĩ rất đúng đó. Sẽ có rất nhiều điều hay đến với Sử công tử, tiểu yển trong đại sảnh này Tiểu Ngọc dùng để chiêu đãi kỳ tài của phật môn. Nếu như Sử công tử không ngại đây là Độc môn, một môn phái chuyên dụng độc công để hại người thì dụng bữa tiểu yển xem như sự mến mộ của Tiểu Ngọc đối với Sử công tử vậy.

Lời nói của nàng nghe thật ôn nhu hòa nhã, nhưng lại hàm ý buộc Sử Quách không được từ chối. Sử Quách cũng đâu thể nào từ chối được khi chưa đạt được mục đích của mình.

Cho dù bàn tiểu yển kia có tấm độc thì y cũng phải nhận lấy, nếu không muốn để cho Tiểu Ngọc xem mình là hạng người tham sinh quý tử.

Sử Quách miễn cưỡng bước đến ngồi vào bàn đại yển.

Mặc dù đã ngồi vào bàn đại yển nhưng vẫn còn lưỡng lự. Làm sao Sử Quách không lưỡng lự được chứ. Tấm rèm lụa màu hồng từ từ vén lên. Tiểu Ngọc ngồi trên tràng kỷ thả chân xuống dưới sàn gạch. Nàng vận bộ xiêm y trắng toát trông thật là khiêu gợi và đài các. Hai người đối mặt nhìn nhau.

Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Tiểu yển được dọn cho Sử công tử hoàn toàn không có độc. Nếu công tử sợ có sự gian trá thì không nên dụng đến thức ăn lẫn hảo tửu mà Độc môn ưu ái dành cho công tử.

Sử Quách đặt tay lên bàn tiểu yển, nhìn Tiểu Ngọc ôn nhu nói:

- Tại hạ không ngại độc được tấm trong thức ăn và hảo tửu trên bàn tiểu yển này.

- Thế mà Tiểu Ngọc lại ngại Sử công tử sợ đó.

- Lý do gì khiến Tiểu Ngọc môn chủ ngại.

Nàng đóng đưa hai chân với vẻ mặt khiêu khích rồi nói:

- Sử công tử hiểu ra vì sao Tiểu Ngọc ngại.

Nói dứt câu Dương Tiểu Ngọc điểm một nụ cười dè bủ.

Tiếp nhận nụ cười của Tiểu Ngọc, bất giác mặt Sử Quách nóng bừng. Y có cảm tưởng mình vừa phải tiếp nhận cả một gáo nước sôi nóng bỏng tát thẳng vào chính diện.

Sử Quách bung tịnh rượu chuốc ra chén để khỏa lấp sự bối rối then thùng của mình. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Sử Quách hiểu ý của Tiểu Ngọc môn chủ. Một bàn tiểu yến với hảo tửu và thức ăn ngon, Sử Quách còn e dè thì sao xứng mặt đối diện với Ma Tôn Thiên Giả Âu Dương Đình.

Nói rồi Sử Quách bung chén toan dốc vào miệng mình nhưng Tiểu Ngọc đã cản lại:

- Khoan...

- Tiểu Ngọc môn chủ có ý gì.

Nàng nhìn Sử Quách mỉm cười nói:

- Nếu Sử công tử còn chút nghi ngại tiểu yến bày ra để tiếp công tử thì rượu có ngon cũng không ngon. Thức ăn có đặc sắc thế nào cũng trở thành vô vị. Người ta muốn thưởng thức được cái ngon của hảo tửu và sơn hào hải vị trước tiên phải có sự thanh thần, không e dè. Sử công tử đừng ngại. Hãy cứ tự nhiên dùng châm thử độc mà thử qua. Đừng vì một chút tiểu tiết, một chút trọng thị nho nhỏ, nếu chẳng may trong rượu và thức ăn có độc, lại trách Tiểu Ngọc không cảnh báo trước.

Lời nói này của Tiểu Ngọc càng khiến cho Sử Quách bối rối và lúng túng hơn nữa. Lời nói của nàng gần như đặt Sử Quách vào một tình huống bất buộc.

Tự buộc mình mà chẳng còn một sự lựa chọn nào khác.

Sử Quách cười gượng, rồi đáp lời nàng:

- Lời của Tiểu Ngọc môn chủ còn đáng giá gấp trăm cây châm khử độc này nữa.

Nàng rời tràng kỷ bước đến ngồi vào bàn tiểu yến đối mặt với Sử Quách.

- Vậy Tiểu Ngọc mời công tử.

Sử Quách dốc chén rượu vào miệng uống cạn. Y đặt chén rượu xuống bàn, bung tỉnh rượu chuốc vào chén.

Tiểu Ngọc nhìn y chuốc rượu vào chén từ tốn nói:

- Sử công tử nhận ra rượu gì chứ?

- Rượu tại hạ vừa uống là thổ phồn tửu... Những thổ phồn tửu của Tiểu Ngọc môn chủ chiêu đãi tại hạ không giống như những thứ rượu thổ phồn ngoài giang hồ. Mà nó đã được ngâm dưới nước ít nhất đã ngoài mười năm.

Y nói rồi nhìn vào mắt Tiểu Ngọc.

Nàng nhìn Sử Quách mỉm cười nói:

- Không hổ danh là Tử quỷ, công tử đã nghiệm ra rượu nào là hảo tửu, và thứ nào là rượu tầm thường.

- Cái lưỡi của tại hạ cho phép tại hạ biết phân biệt đâu là rượu ngon đâu là rượu dở... nhưng rượu ngon sẽ không là rượu ngon nếu không có người đối ẩm.

Y nói rồi bung chén đưa đến Tiểu Ngọc.

- Tại hạ mời Tiểu Ngọc môn chủ.

Nàng đón lấy chén rượu, nhìn Sử Quách.

- Được uống rượu với kỳ tài của Thiệu Lâm tự, đâu có dễ. Huống chi Tiểu Ngọc là hạng người...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Sử Quách.

Ánh mắt của Tiểu Ngọc lọt vào mắt Sử Quách khiến y có cảm giác phải tiếp nhận hai chiêu kiếm chém xả vào mắt mình. Tiểu Ngọc nói:

- Tiểu Ngọc làm sao mà từ chối được.

Nàng nói rồi dốc chén rượu lên miệng uống cạn. Nàng đặt chén rượu xuống bàn rồi nhìn Sử Quách ôn nhu nói:

- Tiểu Ngọc ít khi uống rượu. Nhưng hôm nay uống rượu mà nghiệm ra trong rượu cũng là thứ tiêu khiển hiếm có trên đời này. Nhất là được uống rượu cùng một trang hào kiệt như Sử công tử đây.

Điểm một nụ cười mỉm sau khi thốt dứt lời, Tiểu Ngọc quay trở lại tròng kỷ. Nàng vừa đi vừa nói:

- Sử công tử có cái thú uống rượu nên được giới giang hồ tặng cho mỹ danh Tử Quỷ. Còn Tiểu Ngọc lại có cái thú vui khác trong cõi thế tục này. Người võ lâm thường đặt ngoại danh trùng với sở thích của từng người. Chúng ta đang có một cơ hội rất tốt để khẳng định mình. Công tử cứ tự nhiên uống rượu. Còn Tiểu Ngọc thì chui vào cái vỏ của Tiểu Ngọc đây.

Sử Quách ôm quyền nói.

- Tại hạ đến Vong Tinh Lâu để nghe Tiểu Ngọc môn chủ cô nương chỉ điểm nơi an cư của Âu Dương Đình.

Nàng nhìn lại Sử Quách:

- Đêm còn dài, cuộc rượu cũng chưa tàn và Tiểu Ngọc cũng chưa cho Sử huynh thấy được mình là hạng người gì mà sao gấp gáp như vậy.

Nàng nhướng cao đôi chân mày lá liễu.

Sử Quách nhìn nàng:

- Tại hạ sẽ uống cạn số hảo tửu mà Tiểu Ngọc môn chủ thiết đãi.

Nàng mỉm cười, gật đầu:

- Có như vậy Sử công tử mới là người biết trọng người. Có trọng người tất sẽ được người kính trọng lại.

Nàng ngồi xuống tràng kỷ, điểm nụ cười mỉm tươi như đóa hoa hàm tiếu khoe hương khoe sắc. Nụ cười của nàng rất tươi, nhưng khi đập vào mắt Sử Quách lại khiến y bồn chồn vô cùng.

Sử Quách nghĩ thầm:

- "Nàng đang nghĩ gì mà lại cười. Sử Quách này ngây ngô đáng cười lắm ư. Ta không phải là Kim Ngạo Thiên kia đâu để nàng dẫn dụ vào bẫy tình".

Ý niệm đó trôi qua. Sử Quách đáp lại nàng cũng bằng nụ cười tự thị, để biểu lộ thái độ của mình.

Tiếp nhận nụ cười đáp lễ của Sử Quách, Tiểu Ngọc chột bật lên tràng tiếu ngạo khanh khách. Nụ cười mỉm của Sử Quách vụt tắt ngay trên hai cánh môi khi thính nhĩ tiếp nhận âm vực thanh tao kia.

Tiểu Ngọc vừa cười vừa lắc chuông. Nàng ngưng lắc chuông thì Du Kiến Anh từ cửa hậu vén rèm bước vào.

Sử Quách cau mày khi thấy Kiến Anh chỉ vận mỗi bộ trang phục nội y, gồm chiếc yếm hồng không che hết bộ ngực đầy đà no tròn, phần dưới là chiếc váy ngắn cũn, phơi đôi chân dài thon thả và cân đối.

Y nheo mày nghĩ thầm.

- "Ả định giở trò gì đây".

Trong khi Sử Quách nghĩ thì Du Kiến Anh bước trước mặt Dương Tiểu Ngọc. Nàng nhún nhường nói:

- Kiến Anh hầu phục môn chủ.

- Bốn môn chủ đang chờ nàng.

Sử Quách chuốc ra chén bung lên, nhưng mắt vẫn nhìn hai người.

Không màng đến ánh mắt của Sử Quách đang xoi mói vào mình và Du Kiến Anh. Tiểu Ngọc thần nhiên lột bỏ những gì còn sót lại trên người Du Kiến Anh.

Dưới ánh sáng của bốn ngọn chân đèn, thể pháp Du Kiến Anh hiện ra.

Mặc dù nàng quay lưng lại Sử Quách, nhưng vẫn khắc tạo ra trong hai con ngươi gã một thân thể của một mỹ nữ với những đường cong đầy đặn và cân đối.

Một chiếc lưng thanh mảnh, phối hợp với vòng tiểu yêu đủ để bất cứ nam nhân nào cũng phải mơ mộng, bên dưới là đôi mông căng tròn nhô cao, chẳng khác nào hai ngọn đồi bằng ngọc lưu ly trắng muốt và tuôn trào nhựa sống.

Tiểu Ngọc diu Kiến Anh ngồi xuống tràng kỷ. Đến lượt Kiến Anh cởi bỏ trang phục của Tiểu Ngọc. Mỗi thao tác của Kiến Anh là một sự nhuần nhuyễn biểu lộ tất cả sự nâng niu, đập vào mắt Sử Quách.

Y nheo mày nghĩ.

- "Hai ả này định giở trò gì đây?"

Sử Quách vừa nghĩ vừa dốc chén rượu trút vào miệng mình. Y lại bung tịnh rượu chuốc ra chén. Sử Quách chú nhãn nhìn vào chén rượu để né tránh khỏi phải chứng kiến hoạt cảnh đang diễn ra trước mắt mình. Nhưng y càng né tránh thì lại càng tò mò hơn, một sự tò mò thôi thúc buộc y phải quay lại nhìn trộm về phía hai mỹ nhân đang lỏa thể nâng niu thể pháp cho nhau.

Sử Quách có nằm mơ, hay có một đạo hoa tặc dâm đẳng nhất trên cõi thế tục này cũng không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng này. Y phải cúi mặt xuống bởi chẳng còn tin vào mắt mình nữa.

Hai thể pháp lỏa lồ với những đường nét tuyệt mỹ mà tạo hóa ban tặng cho nữ nhân để chiêu dụ nam nhân giờ đang quần chặt lấy nhau.

Họ trao cho nhau sự triu mến, âu yếm nhưng cũng không mất đi sự cuồng nhiệt của một cuộc mây mưa giao hoan đầy chất biến thái và dâm loạn.

Sử Quách chứng kiến hoạt cảnh của Tiểu Ngọc và Kiến Anh và cảm nhận kinh lạc trong nội thể mình căng dần lên, cùng với dòng huyết lưu cuộn chảy. Y cố dời mắt nhìn vào chén rượu nhưng thỉnh thoảng lại cứ nhìn trộm hoạt cảnh đó.

Tay Sử Quách bung chén rượu mà những tưởng chén rượu sẽ vỡ tan ra trong tay gã bất cứ lúc nào, không chỉ phải chứng kiến hoạt cảnh mây mưa giao tình giữa hai trang mỹ

nhân với nhau thôi. Sử Quách thỉnh thoảng còn phải nghe những tiếng rên đầy chất dục tính phát ra từ cửa miệng của Kiến Anh lẫn Tiểu Ngọc.

Y là chứng nhân cho cảnh tượng này, y kiềm chế sự phấn khích lạ lùng kia thì càng tò mò muốn thị chứng hai trang mỹ nhân đang làm gì với bản thân họ. Cuối cùng thì Tử Quỷ Sử Quách cao đồ của Thiếu Lâm tự phát bật ra lời phạt hiệu vô cớ.

- A di đà phật.

Lời phạt hiệu vốn dĩ chỉ xuất hiện trên miệng của các vị cao tăng Thiếu Lâm, nay lại xuất hiện trên miệng một tục gia đệ tử phật môn đủ biết tâm trạng Sử Quách như thế nào rồi.

Cũng từ lời phạt hiệu thốt ra từ cửa miệng gã đủ có thể hình dung hoạt cảnh giao tình giữa Kiến Anh và Tiểu Ngọc đang ở trong cảnh giới và trạng thái nào.

Lời phạt hiệu của Sử Quách vu vơ thốt ra lọt ngay vào tai Dương Tiểu Ngọc. Nàng quay ngoắt lại Sử Quách.

Như một định số đã được sắp đặt, nhãn quan của nàng đón ngay lấy nhãn quan của họ Sử.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, mặc dù chẳng thốt lời nào, nhưng ánh mắt lẫn dung diện đỏ bừng của Sử Quách đủ cho Tiểu Ngọc biết y đang trong trạng thái nào.

Nhìn Sử Quách, Dương Tiểu Ngọc ôn nhu nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Ngọc là hạng người nào?

Chân diện Sử Quách trơ ra với những nét đỏ au. Y cắn răng trên vào môi dưới. Y không thể nào đáp trả lời nàng vì trong y cũng đang tồn tại thứ bản năng thấp hèn mà y muốn che đậy.

Tiểu Ngọc mỉm cười, nhướn mày nói:

- Sử công tử không trả lời Tiểu Ngọc nữa à?

Buông một tiếng thở dài, Sử Quách nói:

- Môn chủ... Tiểu Ngọc đúng là một damselle.

Tiểu Ngọc phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Sử công tử lặp lại lần nữa xem nào.

Sử Quách nghe nàng nói câu này càng bối rối hơn. Y miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc là một dâm nữ.

Tiểu Ngọc quay hẳn lại đối nhãn với Sử Quách. Tấm thân lỏa lồ của nàng phơi ra đập vào hai con ngươi của họ Sử không che đậy bất cứ phần nào trên cơ thể mình.

Sử Quách buộc phải cúi mặt nhìn xuống để né tránh nhãn dạng lỏa lồ của Dương Tiểu Ngọc.

Tất nhiên Tiểu Ngọc nhận ra ngay sự né tránh của Sử Quách. Nàng cười khẩy rồi hỏi lại Sử Quách:

- Thế còn công tử.

Lời của nàng chẳng khác nào một gáo nước sôi vô tình hắt vào mặt Sử Quách khiến cho toàn thân gã nóng bừng lên. Mặc dù vậy y vẫn cúi đầu không đáp lời nàng.

Tiểu Ngọc nói:

- Đừng tự lừa dối bản thân mình.

Sử Quách nhìn lên nàng, miễn cưỡng nói:

- Tại hạ cũng không phủ nhận mình... tại hạ cũng đang bị kích động bởi những gì Tiểu Ngọc môn chủ tạo ra trước mặt tại hạ.

- Công tử bị kích động à? Thế thì công tử là dâm tặc rồi.

Sắc diện Sử Quách đỏ bừng, nóng ran cả mặt. Y buông tiếng thở dài rồi nói:

- Sử Quách vẫn biết tự kiềm chế mình.

Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng:

- Sử công tử đang tự đánh mất mình thì đúng hơn.

Trong khi nàng đối đáp với Sử Quách thì Du Kiến Anh vẫn không ngừng dùng tay mon trón đôi nhũ hoa của Tiểu Ngọc. Nàng tiếp nhận sự mon trón của Kiến Anh không hề ngưng ngừng hay then thùng.

Tiểu Ngọc nhìn Sử Quách nói tiếp:

- Phàm những cái gì đó trong tầm tay, người ta xem thường mà luôn chạy theo cái gì gọi là tương lai. Một ảo ảnh không thật.

Sử Quách bung chén rượu uống cạn. Y đặt chén xuống bàn miễn cưỡng ngẩng lên đối nhãn vào thân thể Tiểu Ngọc, trầm giọng nói:

- Tiểu Ngọc môn chủ nói những lời đó với tại hạ, phàm có mục đích gì hay không?

Nàng nhún vai:

- Chẳng có mục đích gì cả, mà chỉ muốn mở mắt của Tử Quỷ Sử Quách mà thôi.

Sử Quách miễn cưỡng nói:

- Sử Quách tự mình có thể chiêm nghiệm cuộc đời thế tục này.

Nàng cau mày:

- Thế bản chất của con người là gì?

Sử Quách im lặng không đáp lời nàng.

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Công tử không trả lời được à?

- Tại hạ không thể tìm được câu trả lời.

- Tiểu Ngọc trả lời cho công tử vậy. Bản chất của con người là sinh tồn và luôn thỏa mãn bản thân mình. Bản chất đó không bao giờ vĩnh viễn không thay đổi.

- Tại hạ không là nhà hiền triết để nghiệm đến những điều Tiểu Ngọc môn chủ vừa nói. Tại hạ chỉ muốn biết Âu Dương Đình đang ở đâu.

Tiểu Ngọc gạt tay Kiến Anh ra khỏi vùng nhũ hoa mình từ từ đứng lên.

Nàng hừ nhạt rồi nói:

- Khi nào Tiểu Ngọc chứng kiến Sử công tử sống thật với bản năng của mình, ta sẽ nói cho công tử biết.

- Bản năng thật của ta là gì?

- Một trang nam nhi đúng nghĩa.

Tiểu Ngọc chỉ Kiến Anh:

- Kiến Anh đang tràn đầy nhựa tình và chờ đợi một trang hảo hán như Sử công tử đây. Chẳng lẽ công tử không nghiệm ra à?

Sử Quách lắc đầu:

- Sử Quách không đến Vong Tinh Lầu để giao tình mây mưa.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Sử công tử đang tự phủ nhận mình. Người vẫn có bản năng của một con người đầy chất dâm đảng.

Sắc diện Sử Quách đỏ bừng.

Y miễn cưỡng nói:

- Thật ra nàng cũng muốn ta giống như nàng. Tiểu Ngọc... nàng đừng quên ta là cao đồ của Thiếu Lâm tự.

- Cao đồ của Thiếu Lâm chứ có phải là hòa thượng đâu.

Tiểu Ngọc đánh mặt, gắt giọng nói:

- Nếu như người không kích động khi thấy Tiểu Ngọc và Kiến Anh môn trốn, ân ái với nhau thì đúng là kẻ có chân tu, đáng được làm hòa thượng thoát ly khỏi cảnh thế tục này. Rất tiếc Sử công tử lại thú nhận mình vẫn bị kích động như những kẻ bình thường khác. Công tử giữ phận cao nhân chỉ đánh lừa bản thân mình thôi. Công tử có thể đánh lừa bản thân mình chứ không thể đánh lừa Dương Tiểu Ngọc.

Sử Quách cúi mặt nhìn xuống bàn tiểu yến. Lời của Tiểu Ngọc chẳng khác nào mũi truy thủ vô hình đâm thẳng vào tâm tưởng Sử Quách, nhưng y vẫn miễn cưỡng nói:

- Tại sao nàng buộc ta làm điều mình không muốn.

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Bởi ta muốn thấy kẻ coi ta là dâm nữ có phải là người tà dâm như ta không.

Sử sách bối rối nói:

- Ta không phải là một gã dâm tặc.
- Vậy công tử muốn làm hòa thượng.
- Sử Quách cũng không có ý đó.

Tiểu Ngọc lắc đầu.

Tiểu Ngọc vận lại xiêm y của mình. Nàng vừa vận trang phục vừa nói:

- Âu Dương Đình cho Dương Tiểu Ngọc một chức vị môn chủ Độc môn, còn ngươi thì cho ta cái gì. Một định kiến dâm nữ, và ta buộc ngươi đi chung thuyền cũng không được.

Nàng vận xong trang phục:

- Ngươi chẳng cho ta cái gì cả, sao lại bắt ta cho ngươi.
- Tiểu Ngọc... nàng đã buộc ta phải giở hạ sách với nàng rồi.
- Tiểu Ngọc đang muốn biết hạ sách của Sử Quách.

Sử Quách đứng phắt dậy. Y vừa đứng lên thì cảm nhận hai chân mình bủn rủn mất hẳn nội lực trong người.

Sử Quách hơi sững sờ:

- Môn chủ Tiểu Ngọc đã dụng độc.
- Đây là Độc môn mà.

Sử Quách nghiêm mặt, gắt giọng nói:

- Nàng tướng Độc công có thể hại được Sử Quách này à?
- Nếu không thì vào Độc công, Tiểu Ngọc đâu dám thỉnh mời Tẩu Quỷ Sử Quách, một kỳ tài cao đồ của phật gia dự yến tiệc đêm nay.
- Vậy thì môn chủ lầm rồi.

Sử Quách vừa nói vừa đặt tay vào đan điền. Ngay lập tức tất cả số rượu y uống đều trào hết ra ngoài.

Thổ xong số độc xuống đất, Sử Quách nhìn Tiểu Ngọc:

- Rượu của nàng mời đã không còn trong nội thể của Sử Quách.

Tiểu Ngọc thản nhiên nhìn Sử Quách từ tốn nói:

- Sử công tử trả lại rượu cho ta đó à?
- Rượu độc ta đâu thể để trong nội thể của mình được.

Tiểu Ngọc phá lên cười.

Nghe nàng cười Sử Quách bất nhẫn vận công nhưng y vô cùng ngạc nhiên khi vẫn nhận ra nội thể mình chẳng còn chút nguyên khí nào. Đã chẳng còn nguyên khí mà thay vào đó là luồng hỏa khí lạ lùng xuất hiện ở đan điền xông thẳng lên tới đỉnh đầu khiến cho mắt tối sầm lại.

Tiểu Ngọc cười khẩy rồi nói:

- Sử công tử vận công một lúc nữa e rằng thủ cấp vỡ toang ra bởi hỏa dục đó.

Sử Quách sững sờ.

Tiểu Ngọc nhìn Sử Quách mỉm cười ôn nhu nói:

- Nếu công tử nghi Tiểu Ngọc hạ độc vào hảo tửu và thức ăn thì lầm lẫn rồi. Một cao đồ kỳ tài của phật môn đâu thể dùng cách hạ độc như vậy được bởi Sử Quách có thể phát hiện ra mà. Võ công thì có hư chiêu và thực chiêu. Độc công cũng vậy cũng có hư và có thực.

Nàng hừ nhạt rồi nói tiếp:

- Cao đồ kỳ tài của Thiệu Lâm cũng chẳng lịch duyệt bao nhiêu. Khi Sử công tử dụng nội lực áp chế rượu thì đã bị khí nhuần nhu của Tiểu Ngọc, được công phá qua xạ hương, thâm nhập vào đan điền qua lỗ chân lông rồi.

Nàng nhún vai nhìn Sử Quách:

- Sử Quách biết rồi nhé, đừng vận công nữa làm gì.

Sắc diện Sử Quách tái hẳn lại. Y miễn cưỡng nói:

- Tiểu Ngọc không bán rẻ người, bán cho ta ngày hôm nay vì một chút hư danh là trang liệt nữ vì bá tánh.

Nàng bước đến hai bộ đối mặt với Sử Quách, trang trọng nói:

- Sử Quách... người đặt niềm tin vào Tiểu Ngọc đã sai quá rồi đó.

Khi ta còn là một thiếu nữ trong trắng ngây thơ chưa biết gì, thì ta đã bị bán vào lầu xanh với cái giá chưa đến mười lạng bạc để lo thuốc thang cho mẫu thân mình. Mười lạng bạc không cứu được mẫu thân và chỉ bắt Tiểu Ngọc ôm hận cái dấu ấn đó. Nếu tất cả bọn nam nhân các người biến thành ma nhân, Tiểu Ngọc này rất hoan hỉ. Hoặc tất cả bọn nam nhân các người bị Âu Dương Đình tẩm máu. Ta càng hoan hỉ hơn. Còn nếu như Dương Tiểu Ngọc là chủ nhân của Ma Tôn Thiên Giả Âu Dương Đình thì ta sẽ bắt bọn nam nhân đạo cốt như người, phải làm nô lệ cho ta suốt đời.

Nàng rít giọng nói:

- Tâm nguyện của ta là như vậy đó.

Sử Quách lắc đầu nói:

- Đừng vì cái hận của bản thân mình mà trút lên đầu bá tính kiếp họa của ma nhân.

Tiểu Ngọc nhướng cao đôi chân mày vòng nguyệt, với vẻ giễu cợt, nàng chấp tay trước ngực, niệm phật hiệu:

- A di đà phật... bốn ma nhân không có được tẩm lòng từ tâm như Sử công tử.

Nàng đổi giọng gay gắt nói:

- Phàm người có từ tâm như Sử công tử thì nhứt định sẽ đắc đạo thành cao tăng của phật môn, nhưng nhớ nếu có lỡ thấy người ta giao tình với nhau thì đừng có thốt những lời phật hiệu.

Nàng nhếch môi cười mỉm rồi nói tiếp:

- Cõi niết bàn của phật tổ Như Lai không tiếp nhận một cao đồ còn nặng bụi hồng trần, để làm ô uế phật môn đâu.

Nghe Tiểu Ngọc thốt ra câu nói này, sắc diện Sử Quách càng đỏ hơn. Y những tưởng vừa phải hứng cả một gáo dầu sôi sùng sục vào mặt mình.

Sử Quách buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Ta đã rơi vào tay ma nữ... hãy giết ra đi.

Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Chưa đến lúc.

- Nàng còn đợi lúc nào nữa. Đây không phải là cơ hội tốt để nàng lấy mạng Sử Quách à?

Nhìn thẳng vào mắt Sử Quách, Tiểu Ngọc từ tốn nói:

- Ngoài Sử công tử ra còn một người nữa Tiểu Ngọc rất muốn giết đó là Triệu Băng Linh. Đợi khi nào ta thâm tóm ả vào tay mình rồi sẽ buộc hai người biến thành hạng dâm tặc, có như thế Tiểu Ngọc mới thỏa mãn những gì các người đã gieo vào tâm thức ta là một dâm nữ.

Nàng chấp tay sau lưng, mỉm cười nói tiếp:

- Còn bây giờ...

Thở ra nhẹ nhẹ, Tiểu Ngọc nói:

- Còn bây giờ Dương Tiểu Ngọc sẽ buộc Sử Quách công tử quay lại đúng với bản năng của một con người.

Nàng nhìn lại Du Kiến Anh ôn nhu hỏi:

- Kiến Anh... Khi Sử công tử đến Độc môn đã làm gì nàng.

Kiến Anh nhún nhặn nói:

- Y đã xúc phạm đến Kiến Anh.

Tiểu Ngọc mỉm cười, rồi nói:

- Ta giao Sử Quách lại cho nàng đó. Nàng muốn làm gì thì làm nhưng đừng cho hấn sớm đầu thai là được rồi.

Kiến Anh ôm quyền:

- Đa tạ môn chủ.

Tiểu Ngọc quay lại mỉm cười với Sử Quách:

- Làm hòa thượng chẳng thú vị gì đâu, hãy làm một con người bình thường và sống thật với bản thân mình.

Điểm một nụ cười đắc ý, Dương Tiểu Ngọc mới ung dung thả bước tiến về phía cửa hậu Vong Tình Lầu.

Y miễn cưỡng nói theo Tiểu Ngọc.

- Tiểu Ngọc...

Tiểu Ngọc khoát tay không cho y nói ra ý nghĩ trong đầu mình. Nàng vừa đi vừa nói:

- Người không phải là Kim Ngạo Thiên.

- o O o -